

door Stephan Zegwaard

Het is zaterdagmiddag en snel werk ik mijn vervroegde avondmaal naar binnen. De afgelopen 2 dagen heb ik gevoerd en ik ben dan ook benieuwd wat mijn stek zal gaan opleveren.

Eenmaal aan de waterkant aangekomen, breng ik snel mijn hengels in positie en liggen er 2 snowman montages op de voerstek. Deze stek is nét even te krap voor het vissen met 3 stokken...Het late middagzonnetje tovert een gloed op mijn wang en ik bedenk dat een bakkie koffie op dit moment wel lekker zou zijn. Ik draai dan ook mijn thermo open en schenk vakkundig een Haags bakje in. Tja, ervaring leert dat je je mok nooit erg vol moet doen, want bij een eventuele aanbeet loop je nog wel eens de kans om een golf gloeiend hete koffie over je heen te krijgen en geloof me.... uit ervaring kan ik je vertellen dat dit niet prettig is! Ik draai de dop van de thermo weer dicht en nét op het moment dat ik de mok aan mijn lippen wil zetten, produceert mijn Delkim een brommend maar gestaag geluid. Dit keer ben ik de coole man himself en zet ik allereerst mijn mok veilig neer, alvorens mijn hengel te pakken. Ik land een prima schubje. Ik ben blij.. tenminste niet voor niets gevoerd.

Na pakweg anderhalf uur vertrekt uiteindelijk ook mijn andere hengel en land ik ook deze schub. Het waren vast broers, want ze lijken best op elkaar en ik schat ze beiden een pond of 10. Ik heb de schub nog niet teruggezet, of één van mijn Delkims laat wederom van zich horen. Deze vis verspeel ik helaas vlak onder de kant... maar gezien zijn vechtstijl schat ik in dat het hier wederom om een kleinere vis ging. Daarna valt het stil... ik luister aandachtig naar de troostfinale van het Nederlands elftal en hoor dat ze de zegen met 3 doelpunten weten binnen te halen. Hoeraaaaa!! Aangezien het al zo'n 2 uur rustig is, besluit ik om naar huis te gaan en mezelf te trakteren op een biertje. Voordat ik vertrek, gooi ik nog een half kilootje boilies op de stek... je weet maar nooit!

De volgende dag neem ik het ervan. De kinderen zijn bij hun moeder, mijn vriendin zo'n 8000km verderop, dus uitslapen tot een uurtje of 11 is geen enkel probleem. Heerlijk zeg! Eenmaal gedoucht en aangekleed, zit ik in de tuin aan een bakkie ochtendpleur en bedenk ik me tijdens dit fenomeen dat ik deze middag best mijn stekkie wel weer kan opzoeken.. uiteraard gewapend met mijn 2 stokken.

Anderhalf uur zonder ook maar een teken van leven te hebben waargenomen strijken voorbij. Plotseling hoor ik geritsel achter me en staat er een keurige heer met zijn fiets aan de hand achter mij. "Goedenmiddag" zegt de man vriendelijk... "Goedenmiddag" retourneer ik beleefd en daarop volgt vanuit zijn kant natuurlijk de bekende vraag "is het nog wat?" Neuhh... mompel ik wat ongeïnteresseerd. Als visser heb ik toch altijd de pest aan dit soort momenten. Ik wil mijn eigen ding kunnen doen en pottekijkers kan ik hier nu eenmaal niet bij gebruiken. "Je vist op karper?" vervolgt de man.. Ja, ik probeer het zeg ik hem ietwat glimlachend. Maar aangezien ik merk dat de man meer van me wil weten, draai ik een kwartslag op mijn stoel, zodat ik hem continu aan kan kijken. Tja, wel zo beleefd toch? U vist ook? Vraag ik hem....

Dan, gebeurt er iets wat ik nooit had verwacht. De man welke achteraf Anton bleek te heten en een respectabele leeftijd van 76 heeft bereikt, vertelt mij dat hij vroeger veel gevestigd heeft maar dit nu niet meer kan opbrengen. Hij ziet er tamelijk fit uit en fiets en wandelt elke dag... dus ik vraag me af waarom hij het vissen dan niet op kan brengen. Naar het antwoord op deze vraag hoef ik niet vragen en Anton vervolgt zijn verhaal:

"nou weet je.... mijn vrouw is nu 10 jaar geleden overleden... en sinds die tijd was ik druk bezig met mijn kinderen en kleinkinderen. Maarja,.... die hebben geen tijd meer voor mij. De kinderen zijn te druk met werk en hun carrière.. en de kleinkinderen zitten als opa er is alleen nog maar achter zo'n computer. Tja... ik heb er helemaal niets mee met die dingen deelt Anton mij mee... dus, mijn kleinkinderen bezoeken op de woensdagmiddag, daar ben ik mee gestopt.. niets meer aan! En ja... nu fiets en wandel ik elke dag.. dat is sinds mijn vrouw is overleden het enige wat ik nog heb. Om de één of andere reden kon ik het emotioneel niet meer opbrengen om mijn visspullen te pakken " Ik zie dat de man zichtbaar geemotioneerd raakt en er biggelen een 2-tal dikke tranen over zijn wangen. Ik kijk niet meer naar mijn hengels en ben gevangen door het verhaal van Anton. Ik vraag aan hem of hij misschien even op mijn stoel wil zitten en bied hem een bak koffie uit mijn thermo aan. " *dat is heel vriendelijk van je joh... maar nee dank je... ik blijf lekker staan en ik heb ook net koffie gedronken..*

" Anton vervolgt: "

ik kán als ik zou willen niet eens meer vissen... al mijn hengels heb ik uit kwaadheid en frustratie door midden gebroken en ook mijn houten opbergkist die ik zelf met de grootste zorg ooit had gemaakt, heb ik aan diggelen getrapt... dus ik heb helemaal niets meer ". Ik heb het met Anton te doen... als ik hem zou kunnen helpen, dan had ik het meteen gedaan maar hoe? Uiteindelijk gooit Anton het over een andere boeg en begint hij gelukkig over een wat luchtiger onderwerp. Zijn fiets, wasmachine en zelfs de centrale verwarming passeren in zijn verhaal de revue. Uiteindelijk komt Anton toch weer terug op dat ene moeilijke onderwerp, zijn overleden vrouw. Dit keer vertelt hij iets makkelijker en krijg ik te horen dat zijn vrouw aan de gevreesde ziekte kanker is overleden. Gelukkig heeft ze niet geleden maar is ze uiteindelijk netjes in haar slaap heengegaan... geleden heeft ze dus niet.

Na deze mededeling (we zijn inmiddels anderhalf uur verder) besluit Anton om zijn weg weer te vervolgen. "Ik ben blij dat ik met jou gesproken heb jongen..." zegt Anton opgelucht, terwijl hij zijn fiets omdraait richting fietspad. "

Jong... bedankt...het heeft me wel weer wat lucht gegeven ons gesprekje en ik hoop dat je er nog een paar zult vangen! Bedankt!

" Dat hoop ik ook zeg ik tegen hem en ik adviseer hem om te blijven fietsen en wandelen... dat houd je jong! "

Inderdaad!

" roept hij inmiddels opgewekt terug. "

Doeiiidoeiii!!"

Roept Anton, terwijl hij aanstalte maakt om zijn fiets in beweging te zetten.

Tot ziens! Roep ik hem na... en weg is Anton! Ik blijf achter met een raar gevoel in mijn maag... draai mijn hengels binnen, gooi nog maar een keer opnieuw in maar vang niets. Na een uurtje keer ik huiswaards. Helaas geen vis weten te vangen maar desondanks een goed gevoel, te weten dat Anton zich na ons gesprek zich wat heel wat meer opgelucht voelde.